

Iemand aanvaarden is best wel moeilijk. Gemakkelijker is het hem te be-oordelen. Je zegge over hem te doen. Hem/haar een etiket op te plakken.

De moeilijkheid bij 'aanvaarden' is, dat die ander - wanneer je nader met hem/haar kennismaakt - steevast iemand blijkt te zijn, die toch niet aan al je verwachtingen beantwoordt.

'Aanvaarden' is daarom méér dan iemand sympathiek vinden.

Want 'aanvaarden' houdt in dat je je inzet voor de ander en voor de rest geen flauwekul.

Je blijft die ander trouw, ook bij alle teleurstellingen en problemen die hij voor je oplevert.

In de gemeente van Rome - waaraan Paulus zijn brief schrijft - gaat het blijkbaar scheef op het punt van het 'elkaar aanvaarden'. Er worden etiketten op elkaar geplakt: jij bent 'een sterke' , jij een 'zwakke' als het gaat om zaken van geloof en christen-zijn.

Dat geëtiketteer van 'sterken' en 'zwakken' in de gemeente zit Paulus blijkbaar zo hoog dat hij er een lange beschouwing aan wijdt. Telkens komt hij op dezelfde gedachte terug: 'Jullie moeten elkaar aanvaarden!' Altijd zullen er ... aan de ene kant mensen zijn die in hun eigen gemoed ten volle er van overtuigd zijn om dingen te doen die juist door anderen zeer kritisch worden bekeken.

Het gaat erom dat je ... in de eerste plaats er werkelijk van overtuigd bent dat je zelf goed handelt.

Maar in de tweede plaats komt het er dan ook op aan dat je de ander niet het gevoel geeft hem of haar eigenlijk niet meer te accepteren als broeder of als zuster.

Aanvaardt elkander! Neem de ander zoals hij of zij meent het geloof te mogen of te moeten beleven. Altijd zullen er verschillen zijn. Wat geeft het eigenlijk?

Zolang je elkaar maar vinden kunt in het gemeenschappelijk geloof dat Jezus de Redder der wereld is, het Lam dat onze zonden draagt! Aanvaard de ander nu maar zoals Christus jou aanvaard heeft.

Dat klinkt niet negatief, maar juist heel positief. Paulus kiest in Romeinen 14 en 15 geen partij. Hij komt zowel tot de 'sterken' als tot de 'zwakken' met de vermaning: "Laten wij dan niet langer elkaar oordelen." (Rom. 14:13) Het oordeel moeten we maar aan God overlaten.

Ik ga niet verder op de problematiek in de gemeente van Rome in. Het gaat in ieder geval om het wel of niet eten van offervlees uit de tempels van de afgoden. Waar het mij wel om gaat is dat Paulus het heeft over het 'oordelen' en het 'minachten' van elkaar. Hij wijst dat resoluut van zich af.

Geef elkaar geen aanstoot of ergernis. Zoek liever het welzijn van elkaar. Aanvaard elkander.

Aanvaard elkander zoals Christus ons aanvaard heeft!

Weet u wat het belangrijkste woordje uit deze zin is? ... Het woordje 'zoals'.

Elkaar aanvaarden ... doe dat zoals Christus jou aanvaard heeft. Doe dat ook ómdat Christus jou aanvaard heeft. En omdat Hij zowel 'sterken' als 'zwakken' aanvaard heeft, hebben 'sterken' en 'zwakken' ook elkaar te aanvaarden.

Wijlen prof. Versteeg schrijft: "In de aanvaarding door Christus ligt de bron van de aanvaarding van elkaar. Vanuit de aanvaarding door Christus wordt tegelijk de absolute noodzaak duidelijk van de aanvaarding van elkaar."

Hoe je dat praktisch maakt? Wie de ander aanvaardt - zoals Hij door Christus aanvaard is - zal hem zonder voorwaarden vooraf accepteren als broeder of als zuster van de gemeente.

Zonder voorwaarden vooraf. Dat kost soms zelfverloochening en offers. Misschien kunt u er over meepraten.

Maar, ... blijf elkander aanvaarden zoals Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods.
Paulus zegt, dat Christus bij de aanvaarding van de zijnen niets anders voor ogen stond dan de heerlijkheid van God.
Zo mag ook de gelovigen bij de aanvaarding van elkaar de heerlijkheid van God voor ogen staan.
In het licht van de heerlijkheid van God komt de betrekkelijkheid zowel van eigen inzichten als van onderlinge verschillen openbaar.
In het licht van de heerlijkheid van God wordt het dan ook mogelijk elkaar te aanvaarden, zelfs als 'sterken' en als 'zwakken'.